

Kristus je s námi

Hošťálková 18. 4. 2021

Písně: 639, 162, 383, 350, 631

Čtení z Písma: Skutky ap. 2, 32 - 39; 4, 32 - 35

Text kázání: ev. Matouše 28, 16 - 20

Milí bratři a sestry,

všichni čtyři evangelisté, a celý Nový zákon, přikládají velký význam tomu, že se vzkříšený Kristus setkal se svými učedníky. To je něco velmi zásadního. Toto setkání se Vzkříšeným se chápe jako základ a počátek všech křesťanských shromáždění do budoucna - také našich shromáždění, mají-li to být skutečně shromáždění křesťanského společenství. Nescházíme se kolem myšlenky. Nescházíme se ani jen na památku mrtvého Ježíše. Scházíme se kolem živého Krista v očekávání, že nám bude podle svého slibu přítomen.

„Jedenáct apoštolů se pak odebralo do Galileje na horu, kterou jim Ježíš určil.“ Ke svým shromážděním se scházíme, protože nám to tak náš Pán určil - dnes opět můžeme, díky Bohu za to! On se s námi chce setkat na k tomu určeném místě. Dnes již nechodíme na hory, jako tenkrát učedníci (i když ještě mezi husity se šířila představa, že věrný lid má svému Pánu vyjít vstříc - na hory). Ale také tomu není tak, že by se každý mohl s Kristem setkat, kde a jak se mu zamane. Určené místo je takové místo, kde se schází sbor a kde vlastně vždy znovu vzniká společenství učedníků. Pro nás je to tento kostel, nebo sál na naší faře, kam jsme všichni opět zváni samotným Pánem církve.

Toto společenství není žádnou dokonalou společností, jako nebylo ani společenství učedníků tenkrát. Jsou zde ti, kteří, když Krista spatřili **„klaněli se mu“**, vzdávali mu poctu, jak tomu má být, ale jsou tu i ti **„kteří pochybovali“**. Jaký je to obraz shromážděných učedníků: klanějí se i pochybují! Žádný ze čtyř evangelistů se neodvážil přejít mlčením skutečnost, že se v srdcích Ježíšových nejbližších ozvala pochybnost o vzkříšení.

Také proto k nim Ježíš **„přistupuje a mluví“**. Setkání se vzkříšeným Pánem nepatří mezi ty náboženské zážitky, kde člověk jen ohromeně s posvátným chvěním hledí na nějaké nadpřirozené zjevení. Lidská náboženská - religiozita - se takových neobvyklých zážitků domáhá a různě si k nim pomáhá. Ne tak sbor učedníků. Nescházíme se, abychom jen s posvátnou náladou hleděli na tajemství vzkříšení, ale abychom pozorně **naslouchali** živému slovu živého Pána, který s námi chce mluvit, aby přemáhal a přemohl naše pochybování.

Podle zprávy evangelisty má jeho slovo k učedníkům tři části:

1. Ujistění - **„Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi.“**
2. Pověření - **„Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky.“**
3. Zaslíbení - **„Já jsem s vámi po všechny dny.“**

Už toto pořadí je velmi významné: Kristus nesvěřuje své poslání nikomu, komu by napřed nezjevil svou moc. A zaslíbení jeho přítomnosti nemá účinku pro ty, kdo se této moci nevydali do služby.

1. „**Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi.**“ Těm, kteří se kolem Krista shromažďují se svými pochybnostmi a se svým vzýváním, se dostává ujištění, že před nimi stojí vládce posledního času, který se již ujal vlády, která mu byla svěřena Otcem. Takové je vyústění Ježíšova příběhu. Někde v jeho počátcích se odehrála scéna, kde se také jednalo o veškerou moc. Všechna království světa a jejich slávu chce dát Ježíšovi - když se mu pokloní - pokušitel (Mt 4,8). Ale právě proto, že se nepoklonil, že neuhnul z cesty svého ponížení, zápasu, bolesti a smrti, stojí tu nyní jako ten, který od Otce přijal slávu a moc, abychom **my** se skláněli před ním.

Nebyl to jiný Ježíš, ten, který padal pod křížem - a pak ten, který se ujal vlády na nebi i na zemi? Teprve vzkříšením pozemský Ježíšův zápas dochází k pravému konci a smyslu. Lidí, kteří snášeli protivenství, posměch, mučednickou smrt, bylo a jsou tisíce. Spojuje nás s nimi soucit a solidarita. Ale jen do jednoho jsme vložili svou důvěru, jen před jedním z nich poklekáme a k němu se modlíme, protože jen On má veškerou moc na nebi i na zemi. To znamená: Není okolnosti života, není místa na světě, není doby v dějinách, není viny a bolesti, na kterou by byla jeho moc krátká. Velmi záleží na tom, před kým člověk poklekne. Jako křesťané, se chceme sklánět před ukřižovaným a zmrtvýchvstalým Ježíšem, protože jemu „**je dána veškerá moc.**“

Moc, která „**je dána**“. Ten trpný tvar chce podtrhnout, že Kristus svou moc nezískal svou osobitostí, jako četní usurpátoři v dějinách, kteří své domnělé právo věčné vlády nad celým světem dokazovali zástupy válečných zajatců a otroků. Důkazem vlády Kristovy nebudou zástupy otroků a zajatců, ale společenství jeho učedníků a vyznavačů, třeba i „**malé stádce**“, jak říká Pán Ježíš, ale vyznavačů.

2. Tím jsme u té druhé části Ježíšova slova: u **pověření** - „**Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte a učte je...**“. Těmto slovesům předchází slovo: „**Jděte**“. Nemáme čekat, že lidé přijdou za námi do našich shromáždění. Naše shromáždění končí a my se rozcházíme s Ježíšovým pokynem: „**Jděte... získávejte**“. Získávat učedníky - co to je jiného, než předat lidem zprávu o Kristu, svědčit o něm, zvat k víře? Ostatní evangelisté takto zpřesňují pokyn Vzkříšeného. Učedník Kristův - to je přece více než žák nějakého mudrce, stoupenec nějaké myšlenky; je to člověk, který uvěřil, že Ježíšova cesta tichosti, pokory, lásky a oběti, je **ta pravá cesta** a s důvěrou na ni vykročí, následuje svého Pána. Učedník, to je člověk, který Kristu uvěřil natolik, že se s ním již spojil na život a na smrt, proto je zde ono znamení křtu.

Jen učedník, spojený se svým Pánem, se také nechá poučit o tom, co Ježíš „**přikázal zachovávat**“. Co to vlastně je? Můžeme listovat třeba evangeliem Matoušovým: „**Milujte své nepřátele**“ (5,44). „**Nebud'te jako pokrytci**“ (6,2). „**Neukládejte si poklady na zemi**“ (6,19). „**Nesud'te**“ (7,1). „**Vcházejte těsnou branou**“ (7,13). „**Vyznávejte mne před lidmi**“ (10,32). „**Odpouštějte každý svému bratru**“ (18,35). „**Kdo by chtěl být mezi vámi velikým buď vaším služebníkem**“ (20,26). Mohli bychom hledat ještě dál, co Ježíš přikázal svým učedníkům zachovávat. Ale i z tohoto výběru je jasné, že zachovávat tyto věci nemůže nikdo, kdo napřed nezískal důvěru v pravdivost a účinnost Ježíšovy cesty. Kdo nepřijal Krista ve víře, tomu nemůžeme ukládat, aby zachovával Ježíšova přikázání. Ale zvat k víře můžeme každého člověka. Vyhlašovat a na sobě dosvědčovat moc Boží lásky, která vládne nebi i zemi a stačí proměnit každé lidské srdce.

Touto cestou se Kristova vláda ve světě prosazuje. Zdá se nám to málo? Nebyli bychom první, kdo se domnívali, že církev má Kristovu moc prosazovat účinnějšími

způsoby, než je svědectví od člověka k člověku a snaží se Kristu dobývat celé státy, vlády, instituce, zákony. Nechme se však znovu napomenout a potěšit. Obsahem onoho pověření, které nám Pán svěřil, je získávat učedníky, přivádět je ke křtu a učit zachovávat pravidla nového života v novém společenství. Nechme si vrátit ztracenou nebo zapomenutou radost nad každým člověkem, který byl naším svědectvím uveden na cestu víry, přiveden ke křtu a do shromáždění. Kde se to děje, kde noví a noví přicházejí ke Kristu a připojují se ke sboru učedníků Páně, tam se dějí události nejvýznamnější, světového dosahu. Protože právě takto, tímto postupem, postupuje Kristova vláda: totiž že přibývá učedníků.

3. A ještě to třetí - tak tomu má být až do určeného času: **„do skonání tohoto věku.“** Ježíš již dnes nechodí po galilejských horách, aby kázal a uzdravoval. Své dílo však konat nepřestal. Jedná tak dnes skrze svou církev, kterou posílá, aby chodila mezi všemi národy, aby hlásala evangelium současníkům a dětem současníků, jeho jménem a v síle jeho přítomnosti. Tak rozumíme sami sobě: za lidmi tohoto světa nás neposlal žádný z našich slavných otců - ani Jan Amos Komenský, ani Jan Hus, ani apoštol Pavel. Poslal nás a z každého shromáždění vždy znovu vysílá sám vzkříšený Kristus, aby na nás a skrze nás dosvědčoval svou moc, **„dokud nepřijde“**.

Děje se to slovy, jako bylo třeba mocné kázání Petrovo, ale i beze slov, jako byl mocný příklad jeruzalémského sboru, kde **„žádný nebyl nuzný“**, a kde se stane, že toto svědectví vzbudí - u posluchačů nebo pozorovatelů - víru, že si je podmaní onou zvláštní mocí, která se kdysi zmocnila i našeho srdce. Kde se něco s člověkem mění, tam je On svou mocí s námi. **„A hle, já jsem s vámi.“** Pravdivost tohoto zaslíbení poznáváme na síle proměny, ve které se z ustrašeného člověka stává učedník a vyznavač Kristův. V proměně srdce a vztahů je Kristus na světě přítomný. A tak zjevuje lidem svou očišťující moc až do chvíle, kdy už nejen naše, ale **„každé koleno se před jménem Ježíšovým skloní a k slávě Boha Otce každý jazyk vyzná: Ježíš Kristus je Pán.“**

Amen.